

**VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Rev-112/05
Banja Luka 09. 02. 2007.**

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija, Petra Bajića, kao predsjednika vijeća, Biljane Tomić i Dragoslava Lukića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja G. K., sin N., iz D. zastupan po punomoćniku D. P., advokatu iz D., protiv tuženog, Ž. R. S., A. D. D., radi poništenja otkaza ugovora o radu i isplate izgubljenih plata, odlučujući o reviziji tuženog, protiv presude Okružnog suda u D. Gž-455/04 od 02. 12. 2004. godine, na sjednici održanoj 09. 02. 2007. godine donio je

P R E S U D U

Revizija se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda u D. Rs-130/03 od 06. 07. 2004. godine poništena je kao nezakonita odluka generalnog direktora tuženog broj:11519/03 od 04. 9. 2003. godine o otkazu ugovora o radu, te je obavezan tuženi da tužitelja vrati u radni odnos i nadoknadi mu izgubljene plate za sve mjesece u kojima nije radio, u iznosima bliže navedenim u izreci prvostepene presude, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, kao i troškove parničnog postupka u iznosu od 1 390,00 KM.

Presudom Okružnog suda u D. Gž-455/04 od 02. 12. 2004. godine, žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Blagovremenom revizijom tuženi pobija drugostepenu odluku zbog pogrešne primjene materijalnog prava te predlaže da se pobijana presuda preinači tako da se uvaži žalba tuženog i prvostepena presuda preinači na taj način da se odbije tužbeni zahtjev ili da se osporena presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Osporavajući navode revizije tužitelj predlaže da se revizija odbije kao neosnovana.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužitelja za poništenje odluke generalnog direktora tuženog na osnovu koje mu je prestao radni odnos, te nametanje obaveze tuženom da ga vrati na rad i isplati naknadu plate za mjesece u kojima nije radio.

Prvostepeni sud je – nakon saslušanja svjedoka, zakonskog zastupnika tuženog i tužitelja kao parnične stranke, te uvidom u materijalne dokaze – zaključio da se u radnjama tužitelja nisu stekla bitna obilježja povrede radne dužnosti iz člana 101. tačka 1. Pravilnika o radu ŽRS A.D. D. (u daljem tekstu: Pravilnik) koja mu se stavlja na teret, jer da je u toku postupka utvrđeno da tužitelj u toku radnog vremena nije napuštao radno mjesto, odnosno zgradu preduzeća, a iz kancelarije je izlazio samo radi konsultacija, sa ostalim kolegama, u vezi sa rješavanjem tekućih poslovnih pitanja.

Slijedom prednjeg prvostepeni sud je udovoljio tužbenom zahtjevu kao u izreci prvostepene presude.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja i pravni zaključak prvostepenog suda nalazeći ispravnim zaključak da ni iz jednog dokaza koji je prvostepeni sud izveo i utvrđenog činjeničnog stanja, ne proizlazi da je tužitelj, kao radnik tuženog, napuštao poslovnu zgradu i radno mjesto, odnosno posao, u označene dane tj. 22. 8.; 25.08.; 26.8.; 27.8.; 28.8. i 29. 8. 2003. godine.

Ovaj sud u svemu prihvata ocjenu utvrđenih činjenica i pravne zaključke sadržane u obrazloženju nižestepeni presuda, koje navodi iz revizije, ne dovode u sumnju.

Tuženi u reviziji navodi da su nižestepeni sudovi pogrešno primijenili materijalno pravo, jer da je tužitelju i prije donošenja odluke o otkazu ugovora o radu (koja se pobija u ovom postupku) od strane tuženog izrečena disciplinska mjera-pismeno upozorenje-zbog napuštanja posla, a koje upozorenje je tužitelj odbio da primi (za koju tvrdnju tuženi, usput rečeno, nije tokom postupka ponudio nikakav dokaz, a tužitelj poriče da je ovo upozorenje ikada primio ili da mu je pokušana njegova dostava), pa kako je napuštanje posla nastavio i u avgustu 2003. godine, što predstavlja ponavljanje lakših povreda radne obaveze, da je opravdano donesena pobijana odluka o otkazu ugovora o radu u smislu odredbe člana 105. u vezi sa članom 102. tačka 10. Pravilnika.

Spor o disciplinskoj odgovornosti je spor o zakonitosti i ispravnosti disciplinskog postupka i izrečene disciplinske mjere.

Činjenice od značaja za postojanje povrede i disciplinsku odgovornost, utvrđuje disciplinski organ, a sud, ocjenjujući zakonitost odluke o utvrđivanju odgovornosti i izrečenoj disciplinskoj mjeri, ispituje tačnost činjenica na kojima je ona zasnovana.

Ispitujući zakonitost odluke iz disciplinskog postupka, sud može provjeriti tačnost činjenica koje su disciplinski organi uzeli za podlogu svoje odluke, kao i pravilnost provedenog disciplinskog postupka u smislu procedure.

U konkretnom slučaju nižestepeni sudovi su to učinili, pa su u toj provjeri (saslušanjem svjedoka, zakonskog zastupnika tuženog, tužitelja, vršenjem uvida u materijalne dokaze) utvrdili da činjenice, na kojima je disciplinski organ tužene temeljio odgovornost tužitelja za težu povredu radne dužnosti, nisu dokazane pred sudom.

Naime, ni jednim provedenim dokazom nije utvrđeno da je tužitelj opravdano napuštao posao u označene dane, što bi predstavljalo obilježje lakše povrede radne obaveze iz člana 101. tačka 1. Pravilnika, koja prerasta u težu povredu radne obaveze (član 102. tačka 10. Pravilnika) ako se ponavlja.

Saslušana svjedokinja N. S., koja je radila sa tužiteljem u istoj kancelariji, ne govori ništa o opravdanosti ili neopravdanosti njegovog odsustva sa posla (što je i logično, jer mu po sistematizaciji posla nije nadređena) iako je uredno evidentirala svako njegovo odsustvo iz kancelarije u sporne dane. Međutim, ovo odsustvo iz kancelarije, samo po sebi, bez utvrđenja da je odsustvo neopravdano i da nema veze sa poslom, ne predstavlja povredu radne dužnosti koja je tužitelju stavljena na teret. S druge strane, svjedok M. J. potvrđuje da je tužitelj, u toku radnog dana, pa i u sporne dane, ulazio u kancelariju svjedoka (što bi podrazumjevalo izlazak tužitelja iz svoje kancelarije, o kojem govori svjedokinja N. S.) radi poslovnih konsultacija što se – i po ocjeni ovoga suda – ne može smatrati neopravdanim napuštanje posla koje bi predstavljalo povredu radne dužnosti.

Iz rečenog slijedi da se u ponašanju tužitelja nisu stekla bitna obilježja naprijed opisane teže povrede radne dužnosti zbog koje bi mu se mogao otkazati ugovor o radu.

Nižestepeni sudovi dakle, u rješavanju ove pravne stvari, nisu pogrešno primijenili materijalno pravo sadržano u odredbama Zakona o radu ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 38/00, 41/00, 47/02, 38/03, 66/03 – članovi 90. – 92. i 103. – 108.) koje je preuzeto i u odredbe Pravilnika tuženog, niti su povrijedili odredbe parničnog postupka, na koje povrede sud pazi po službenoj dužnosti, pa je reviziju kao neosnovanu, valjalo odbiti na osnovu odredbe člana 248. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 58/03, 85/03 i 74/05).

Predsjednik vijeća
Petar Bajić

Za tačnost otppravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić